

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Ireny Sekavové a JUDr. Gordany Burianové v právní věci žalobkyně **Ing. E. K.**, narozené [redacted], bytem [redacted], zastoupené JUDr. Dominkem Brůhou, Ph.D., advokátem se sídlem Koněvova 54/1107, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **M. a.s.**, se sídlem [redacted], IČ [redacted], zastoupenému JUDr. Radkou Konečnou, advokátkou se sídlem Lazarská 1718/3, 110 00 Praha 1, o **474.593,- Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 20. 11. 2015, č.j. 8 C 38/2015 – 118,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se mění tak, že

žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 431.289,- Kč
s 7,75 % ročním úrokem z prodlení z částky 1.561,- Kč od 1.5.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 53.716,- Kč od 1.8.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 53.716,- Kč od 1.9.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 53.716,- Kč od 1.10.2012 do zaplacení,

s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 53.716,- Kč od 1.11.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 56.039,- Kč od 1.12.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 53.716,- Kč od 1.1.2013 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 53.716,- Kč od 1.2.2013 do zaplacení,
s 7,05 % ročním úrokem z prodlení z částky 53.716,- Kč od 1.3.2013 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku;

do částky 43.305,- Kč

s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 3.048,- Kč od 1.8.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 5.751,- Kč od 1.9.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 8.454,- Kč od 1.10.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 345,- Kč od 1.11.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 8.454,- Kč od 1.12.2012 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 5.751,- Kč od 1.1.2013 do zaplacení,
s 7,5 % ročním úrokem z prodlení z částky 3.048,- Kč od 1.2.2013 do zaplacení,
s 7,05 % ročním úrokem z prodlení z částky 8.454,- Kč od 1.3.2013 do zaplacení se žaloba zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení 66.562,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení 20.366,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Benešově (dále jen „soud I. stupně“) rozsudkem ze dne 20. 11. 2015, č.j. 8C 38/2015-118, stanovil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 474.593,- Kč s příslušenstvím do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Výrokem II. stanovil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení 83.203,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně. Předmětem řízení byl nárok žalobkyně na náhradu mzdy za dobu od března 2012 do ledna 2013, když žalovaný s žalobkyní ukončil neplatně pracovní poměr, a za uvedenou dobu nebyla žalobkyni poskytnuta náhrada mzdy. Soud I. stupně uzavřel, že nárok žalobkyně je důvodný, neboť

pravomocným rozhodnutím soudu bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru žalobkyně ze dne 27. 3. 2012 je neplatné a žalobkyně písemně sdělila žalovanému, že trvá na dalším zaměstnávání dle pracovní smlouvy. Výši náhrady mzdy shledal soud I. stupně důvodnou dle žaloby, kdy žalobkyně při výpočtu náhrady mzdy vycházela z průměrného hodinového výdělku ve výši 337,88 Kč tak, jak byl uveden na výplatní pásce za leden 2012 a výši dlužné mzdy za jednotlivé kalendářní měsíce žalobkyně odvozovala od počtu pracovních dnů v kalendářním měsíci včetně placených svátků.

Proti rozsudku podal včas odvolání žalovaný, který soudu I. stupně vytýkal nesprávné právní posouzení věci a neúplně zjištěný skutkový stav. Namítal, že soud I. stupně nesprávně právně posoudil výši nároku žalobkyně, když vycházel při stanovení průměrného výdělku z výplatní pásky žalobkyně za leden 2012, nikoli za rozhodné období, kterým bylo poslední čtvrtletí kalendářního roku 2011. V tomto směru neunesla žalobkyně podle žalovaného důkazní břemeno. Soudu I. stupně dále vytýkal nesprávné posouzení podmínek nového zaměstnání žalobkyně, když je neshledal srovnatelné s podmínkami u žalovaného. Žalobkyně mohla u nového zaměstnavatele dosáhnout formou osobního ohodnocení, respektive jiných bonusů v závislosti na pracovním výkonu, finančního ohodnocení v rozsahu srovnatelném jako u žalovaného, bylo jí výrazně ulehčeno dojíždění do práce, čímž podmínky byly pro žalobkyni minimálně srovnatelné, ne-li výhodnější, než pracovní podmínky u žalovaného. Soud I. stupně rovněž nesprávně posoudil protiprávní jednání žalobkyně, které bylo prokázáno v řízení o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. V tomto směru měla být tedy žalobkyni přiznána náhrada mzdy nikoli za celé požadované období, ale v souladu s ustanovením § 69 odst. 2 zákoníku práce za dobu v nižším rozsahu. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl.

Žalobkyně se k odvolání žalovaného vyjádřila tak, že průměrný výdělek, ze kterého byl nárok žalobkyně na náhradu mzdy odvozen, byl získán dle údajů na výplatních páskách, které vycházely z automatizovaného systému žalovaného. V tomto směru bylo na žalovaném, aby prokázal odlišné stanovisko, pokud jde o výši průměrného výdělku. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdil.

V průběhu řízení žalobkyně s ohledem na zjištěný průměrný výdělek navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, aby žalobkyni byla přiznána náhrada mzdy ve výši 53.716,- Kč měsíčně a náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů v plném rozsahu, neboť pokud žalobkyně nebyla v řízení v plném rozsahu úspěšná, bylo to odůvodněno tím, že vycházela z údajů systému žalovaného, které považovala za správné.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je částečně důvodné.

Rozsudek soudu I. stupně byl napaden v celém rozsahu a v odvolání byly uplatněny odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o.s.ř.

Na základě provedených důkazů soud I. stupně zjistil následující skutkový stav:

Žalobkyně byla u žalovaného zaměstnána v pracovním poměru od 1. 7. 2009 na pozici projektového manažera. Dne 27. 3. 2012 žalovaný ukončil pracovní poměr žalobkyně okamžitým zrušením, kdy důvodem bylo porušení povinností vyplývajících z právních předpisů tím, že dne 16. 1. 2012 žalobkyně poskytla prostřednictvím internetové úschovny dat projektovou dokumentaci třetí osobě. Rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 27. 2. 2013, č.j. 8 C 269/2012-216, potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, č.j. 23 Co 411/2013-289, bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalovaným žalobkyni, je neplatné. Soudy obou stupňů uzavřely, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně jednala v úmyslu žalovaného poškodit nebo byla srozuměna s tím, že její jednání může žalovaného jako zaměstnavatele poškodit. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 9. 2014, č.j. 21 Cdo 2394/2014-325 bylo odmítnuto dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze a usnesením Ústavního soudu ČR ze dne 13. 7. 2015, sp.zn. I. ÚS 4005/14 ze dne 13. 7. 2015 byla odmítnuta i ústavní stížnost žalovaného. Žalobkyně dopisem ze dne 27. 3. 2012 doručeného žalovanému dne 29. 3. 2012 oznámila žalovanému, že okamžité zrušení pracovního poměru považuje za neplatné a trvá na dalším zaměstnávání dle pracovní smlouvy. V době od 12. 3. 2012 do 31. 5. 2012 byla žalobkyně v dočasné pracovní neschopnosti a dne 25. 8. 2014 dala žalobkyně výpověď z pracovního poměru, respektive požádala o ukončení pracovního poměru dohodou. Na výplatních páskách žalobkyně za měsíce leden, únor a březen 2012 byl uveden průměrný hodinový výdělek za předchozí čtvrtletí ve výši 337,88 Kč. Žalobkyně byla od ledna 2013 do září 2013 v pracovním poměru u společnosti R [REDAKCE] a.s., když pracovní poměr byl uzavřen na dobu určitou do 31. 12. 2013 se zkušební dobou do 1. 4. 2013 na druh práce obchodní manažer, se dnem nástupu do práce 2. 1. 2013 a místem výkonu práce v [REDAKCE]. Bydliště žalobkyně v pracovní smlouvě je uvedeno [REDAKCE], přechodně [REDAKCE]. Mzdovým výměrem ze dne 2. 1. 2013 byla žalobkyni stanovena odměna za vykonanou práci 35.000,- Kč měsíčně s možností osobního ohodnocení 0-7.000,- Kč a odměn za získané zakázky. Společnost R [REDAKCE] s.r.o. je v konkurzu, v minulosti byla na ni opakovaně vedena insolvenční řízení.

Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným před soudem I.stupně a odvolací soud se s ním ztotožnil.

Odvolací soud se však neztotožnil v plném rozsahu s právním posouzením věci ze strany soudu I. stupně. Soud I. stupně zcela správně uzavřel, že žalobkyni jako zaměstnankyni žalovaného vznikl v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012, zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“) nárok na náhradu mzdy za stavu, kdy žalovaný jako zaměstnavatel zrušil s žalobkyní neplatně okamžitě pracovní poměr a žalobkyně jako zaměstnanec oznámila písemně žalovanému, že trvá na tom, aby ji dále zaměstnával. V souladu s ustanovením § 69 odst. 1 zákoníku práce proto pracovní poměr žalobkyně trval i nadále a žalovaný byl povinen jí poskytnout náhradu mzdy, a to ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy žalobkyně oznámila, že trvá na dalším zaměstnávání (v daném případě od 29. 3. 2012) do doby, kdy bylo žalobkyni umožněno pokračovat v práci nebo došlo k platnému skončení pracovního poměru. V daném případě žalobkyně požadovala náhradu mzdy za období od 29. 3. 2012 do ledna 2013. Vzhledem k tomu, že o určení neplatného okamžitého zrušení pracovního poměru bylo rozhodnuto pravomocně soudním rozhodnutím, je nárok žalobkyně důvodný. Soud I. stupně rovněž zcela správně uzavřel, že žalobkyni vznikl nárok na náhradu mzdy v plném rozsahu. Podle § 69 odst. 2 zákoníku práce, přesahuje-li celková doba, za kterou by měla zaměstnanci příslušet náhrada mzdy nebo platu,

6 měsíců, může soud na návrh zaměstnavatele jeho povinnost k náhradě mzdy nebo platu za další dobu přiměřeně snížit; soud při svém rozhodování přihlédne zejména k tomu, zda byl zaměstnanec mezitím jinde zaměstnán, jakou práci tam konal a jakého výdělku dosáhl nebo z jakého důvodu se do práce nezapojil. V daném případě doba, za kterou žalobkyni přísluší náhrada mzdy z neplatného skončení pracovního poměru, přesahuje dobu 6 měsíců. Soud I. stupně se proto za stavu, kdy žalovaný navrhl snížení náhrady mzdy ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení, zabýval okolnostmi, za kterých byla žalobkyně zaměstnána v době, za kterou jí náhrada mzdy u žalovaného náleží, u jiného zaměstnavatele. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že podmínky, za kterých byla žalobkyně u společnosti R [REDAKCE] a.s. zaměstnána, nejsou srovnatelné a v zásadě rovnocenné jako pracovní podmínky u žalovaného. Jak soud I. stupně uzavřel, pokud žalobkyně, které v době uzavření pracovní smlouvy bylo [REDAKCE] let, tedy byla ve věku, kdy je obecně omezenější možnost získání pracovního uplatnění, získala pracovní poměr na dobu určitou s nutností dojíždět do zaměstnání (v tomto směru lze vycházet z údajů dle pracovní smlouvy o přechodném bydlišti žalobkyně) a příjmem minimálně o 20.000,- Kč měsíčně nižším než u žalovaného, navíc u zaměstnavatele s nejistou budoucností vzhledem k probíhajícím insolvenčním řízením, jednalo se nepochybně o výrazně nevýhodnější pracovní podmínky, které neodůvodňují snížení povinnosti žalovaného k náhradě mzdy.

Odvolací soud se však neztotožnil s právním posouzením výše nároku žalobkyně na náhradu mzdy soudem I. stupně. Podle § 69 odst. 1 zákoníku práce přísluší zaměstnanci náhrada mzdy při neplatném skončení pracovního poměru ve výši průměrného výdělku. Otázka průměrného výdělku je upravena ustanovením § 351 a následující zákoníku práce, kdy průměrným výdělkem zaměstnance se rozumí průměrný hrubý výdělek, nestanoví-li pracovněprávní předpisy jinak (§ 352). Průměrný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období (§ 353 odst. 1). Rozhodným obdobím je podle § 354 odst. 1 předchozí kalendářní čtvrtletí. I když soud I. stupně správně uzavřel, že rozhodným obdobím pro stanovení náhrady mzdy žalobkyně ve výši průměrného výdělku je čtvrté kalendářní čtvrtletí roku 2011, vycházel však při posouzení výše průměrného výdělku z výplatních pásek žalobkyně za první čtvrtletí roku 2012, a na nich uvedeného údaje o výši hodinového výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí, aniž by k těmto skutečnostem provedl dokazování. Vzhledem k tomu, že stanovení průměrného výdělku je právním posouzením, nelze se ztotožnit s námitkou žalobkyně, že v tomto směru bylo důkazní břemeno na žalovaném, který s výší nároku uplatněného žalobkyní v žalobě nesouhlasil.

Odvolací soud proto v souladu s ustanovením § 213a odst. 1 o.s.ř. doplnil řízení listinnými důkazy, a to výplatními páskami žalobkyně za dobu pracovního poměru u žalovaného od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011, ze kterých zjistil, že v měsíci říjnu 2011 byla hrubá mzda žalobkyně 52.001,- Kč, zahrnující základní měsíční mzdu 33.336,- Kč, čtvrtletní odměnu 11.600,- Kč, základní mzdu za svátek 1.905,- Kč, mzdu při účasti žalobkyně na školení 4.128,- Kč a mzdu ve výši 1.032,- Kč při návštěvě lékaře. Školení žalobkyně bylo v rozsahu 16 hodin, návštěva lékaře v rozsahu 4 hodin, mzda za svátek v rozsahu 8 hodin a počet odpracovaných hodin činil 140. V listopadu 2011 činila hrubá mzda 62.461,- Kč, zahrnující základní měsíční mzdu 20.002,- Kč při počtu 88 hodin, základní mzdu za svátek 1.819,- Kč při počtu 8 hodin, cílovou odměnu 20.000,- Kč a náhradu mzdy za řádnou dovolenou 20.640,- Kč při počtu 80 hodin. Za měsíc prosinec 2011 činila hrubá mzda 40.002,- Kč a zahrnovala základní měsíční mzdu 38.183,- Kč při počtu 168 hodin a základní

mzdu za svátek 1.819,- Kč při počtu 8 hodin. Podle § 356 odst. 1 zákoníku práce se průměrný výdělek zjistí jako průměrný hodinový výdělek. V souladu s ustanovením § 353 odst. 1 se průměrný výdělek zjistí z hrubé mzdy nebo platu zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období. Jak bylo shora uvedeno, v rozhodném období, tedy čtvrtém kalendářním čtvrtletí roku 2011, byla žalobkyni vyplacena hrubá mzda v celkové výši 127.249,- Kč. Podle § 353 odst. 2 zákoníku práce se za odpracovanou dobu považuje doba, za kterou zaměstnanci přísluší mzda nebo plat. V tomto směru tedy je třeba vycházet pouze z doby, za kterou žalobkyni přísluší mzda, nikoli náhrada mzdy. Vzhledem k tomu, že žalobkyni v měsíci říjnu byla vyplacena i náhrada mzdy za svátek (§ 348 odst. 1 písm. d) zákoníku práce), a to ve výši 1.905,- Kč, náhrada mzdy za poskytnuté volno k návštěvě lékaře (jedná se o jinou důležitou osobní překážku v práci ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 zákoníku práce) ve výši 1.032,- Kč, v tomto rozsahu nelze tedy vyplacené finanční prostředky zahrnout do hrubé mzdy, ze které je za měsíc říjen 2011 třeba vycházet pro výpočet průměrného výdělku. Pokud jde o mzdu po dobu účasti žalobkyně na školení ve výši 4.128,- Kč, je naopak nutno vycházet z toho, že se jedná o školení pořádané zaměstnavatelem, v pracovní době žalobkyně, za kterou jí přísluší mzda. Částka 4.128,- Kč vyplacená žalobkyni, je tedy zahrnuta do hrubé mzdy, stejně jako čtvrtletní odměna ve výši 11.600,- Kč, a to v celém rozsahu v souladu s ustanovením § 358 zákoníku práce, neboť se jedná o odměnu poskytovanou za stejné období, jako je kalendářní čtvrtletí. Pro výpočet průměrného výdělku odvolací soud proto vycházel za měsíc říjen 2011 z vyplacené hrubé mzdy ve výši 49.064,- Kč a počtu odpracovaných hodin 156, zahrnujících skutečně žalobkyní odpracované hodiny v počtu 140 a 16 hodin za účast na školení. Za odpracované hodiny nebyly považovány 4 hodiny za dobu návštěvy u lékaře a 8 hodin svátku, kdy se ve smyslu ustanovení § 353 odst. 2 zákoníku práce nejedná o dobu, za kterou zaměstnanci přísluší mzda nebo plat. V listopadu 2011 vycházel odvolací soud z hrubé mzdy 40.002,- Kč, zahrnující mzdu ve výši 20.002,- Kč a cílovou odměnu 20.000,- Kč. Z důvodů již shora uvedených do hrubé mzdy nebyla zahrnuta částka 20.640,- Kč, vyplacená jako náhrada mzdy za žalobkyní čerpanou dovolenou (§ 222 odst. 1 zákoníku práce) po dobu 80 hodin a částka 1.819,- Kč jako náhrada mzdy za svátek (§ 348 odst. 1 písm. d) v rozsahu 8 hodin. Počet odpracovaných hodin žalobkyní za měsíc listopad tedy činil 88. Výše hrubé mzdy v prosinci 2011 činila 38.183,- Kč při počtu 168 hodin. Pro účely výpočtu průměrného výdělku nebyla do hrubé mzdy za měsíc prosinec 2011 zahrnuta náhrada mzdy za svátek ve výši 1.819,- Kč při počtu 8 hodin. Celková výše hrubé mzdy za čtvrté čtvrtletí kalendářního roku 2011 tak činila 127.249,- Kč a počet odpracovaných hodin 412. Průměrný hodinový výdělek žalobkyně za rozhodné období tedy činí 308,85 Kč v souladu s ustanovením § 356 odst. 1 zákoníku práce.

Podle § 356 odst. 2 zákoníku práce, má-li být uplatněn průměrný hrubý měsíční výdělek, přepočítá se průměrný hodinový výdělek na jeden měsíc podle průměrného počtu pracovních hodin připadajících na jeden měsíc v průměrném roce; průměrný rok pro tento účel má 365,25 dnů. Průměrný hodinový výdělek zaměstnance se vynásobí týdenní pracovní dobou zaměstnance a koeficientem 4,348, který vyjadřuje průměrný počet týdnů připadajících na jeden měsíc v průměrném roce.

Za stavu, kdy v souladu s ustanovením § 69 odst. 1 zákoníku práce přísluší zaměstnanci při neplatném skončení pracovního poměru náhrada mzdy ve výši průměrného výdělku, je třeba při stanovení průměrného hrubého měsíčního výdělku postupovat dle shora citovaného ustanovení § 356 odst. 2 zákoníku práce. Při výši zjištěného průměrného hodinového výdělku žalobkyně 308,85 Kč a 40 hodinové týdenní pracovní doby, činí

s uplatněním koeficientu 4,348 průměrný měsíční výdělek žalobkyně 53.716,- Kč a v tomto rozsahu je tedy nárok žalobkyně po dobu od 1. 4. 2012 do 31. 1. 2013 v každém měsíci tohoto období, důvodný. Za měsíc březen 2012 náleží žalobkyni náhrada mzdy za 2 kalendářní dny vzhledem k tomu, že byla v dočasné pracovní neschopnosti. Žalobkyni by tedy náležela za tyto 2 dny částka 4.883,- Kč (2 dny z průměrného měsíčního výdělku při počtu 22 pracovních dnů tohoto měsíce). Soud je však vázán návrhem žalobkyně, která za tento měsíc požadovala pouze částku 1.561,- Kč. Pokud tedy je nárok žalobkyně důvodný za dobu 8 kalendářních měsíců při stanoveném průměrném výdělku 53.716,- Kč a dále částka 1.561,- Kč za období od 29. 3. do 30. 3. 2012, je nárok žalobkyně důvodný v celkové částce 431.289,- Kč. Mezi účastníky nebyla sjednána splatnost mzdy, mzda byla proto v souladu s ustanovením § 141 odst. 1 zákoníku práce splatná nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo žalobkyni právo na mzdu. Žalovaný se tím dostal do prodlení s úhradou mzdy za každý z měsíců, za období, po které byla žalobkyni náhrada mzdy požadována, a to vždy od 1. dne následujícího měsíce, za kterou nárok na mzdu žalobkyni vznikl. V souladu s ustanovením § 517 o.s.ř. byl žalobkyni přiznán i úrok z prodlení ve výši zákonného úroku dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Vzhledem k tomu, že se žalobkyně domáhala náhrady mzdy nikoli ve výši průměrného měsíčního výdělku, ale ve výši vyšší pro každý z uvedených měsíců, odvolací soud v rozsahu nad určený průměrný měsíční výdělek pro každý kalendářní měsíc žalobu zamítl, a to včetně úroku z prodlení z těchto částek.

Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil.

Vzhledem k tomu, že byl rozsudek soudu I. stupně změněn, postupoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. a znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně.

V řízení před soudem prvního stupně byla žalobkyně úspěšná v rozsahu 90%, žalovaný v rozsahu 10%. Podle § 142 odst. 2 o.s.ř. má žalobkyně nárok na náhradu 80% účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobkyni vznikly v řízení před soudem prvního stupně náklady na zaplaceném soudním poplatku ve výši 23.730,- Kč a náklady právního zastoupení v celkové výši 59.473,- Kč. Náklady právního zastoupení představuje odměna za 4 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, písemná žaloba, účast u 2 jednání soudu I. stupně) po 10.220,- Kč dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. a jeden úkon v poloviční výši (předžalobní výzva) po 5.110,- Kč podle § 7, §11 odst. 2 písm. h), 5 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3, náhrada za promeškaný čas za 6 započatých půlhodin po 100,- Kč podle § 14 a náhrada cestovních výdajů k 2 jednáním soudu I. stupně po 351,20 Kč (délka jedné zpáteční cesty 81 km, průměrná spotřeba 5l motorové nafty /100 km, cena pohonných hmot 36,10 Kč/ 1l a výši náhrady 3,7 Kč za 1 km) a 21 % DPH ve výši 10.321,80 Kč. Celková výše nákladů žalobkyně v řízení před soudem I. stupně po zaokrouhlení činí 83.203,- Kč. S ohledem na částečný úspěch žalobkyně jí byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 66.562,- Kč, představující 80 % celkových nákladů. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že částečný neúspěch žalobkyně byl způsoben tím, že žalobkyně v žalobě, pokud jde o výši nároku, vycházela z údajů žalovaného, které považovala za správné. Způsob zjištění výše průměrného výdělku je stanoven zákoníkem práce a soud vycházel z listinných důkazů - výplatních pásek žalobkyně, tedy podkladů, které měla k dispozici i žalobkyně při

podání žaloby. Nelze přičítat k tíži žalovaného, že žalobkyně neuplatnila nárok v souladu s ustanovením § 356 zákoníku práce, tj. ve výši průměrného měsíčního výdělku.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 2, za použití ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně byla i v odvolacím řízení úspěšná v rozsahu 90 %, neúspěšná v rozsahu 10 %. Vznikl jí proto nárok na náhradu 80 % vzniklých nákladů. Náklady žalobkyně v odvolacím řízení představovaly náklady právního zastoupení : odměna právního zastoupení dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 2 úkony po 10.220,- Kč (pisemné vyjádření k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu), 2 režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 4.418,40 Kč. Z celkové výše (25.458,- Kč) představuje 80 % částka 20.366,- Kč.

Lhůtu k plnění stanovil odvolací soud dle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř v délce zákonné třídní lhůty. Platební místo těchto nákladů řízení bylo stanoveno dle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř. (k rukám právního zástupce žalobkyně).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Benešově za podmínek ust. § 237 o.s.ř.

V Praze dne 19. července 2016

JUDr. Tomáš Kučera, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Dvorská